

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Παρασκευὴν, 21^ν Μαΐου/ 3^ν Ἰουνίου 2011, ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης ἐώρτασε τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης εἰς τὸν μοναστηριακὸν αὐτῆς ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐορταζομένων τούτων Ἀγίων. Τούς δύο τούτους Ἀγίους τιμᾷ ὡς θεοστέπτους βασιλεῖς καὶ ἰσαποστόλους ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἐπειδὴ ἠσπάσθησαν τὸν Χριστιανισμόν καὶ ἐπέτρεψαν τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν αὐτοῦ.

Χρεωστικῶς τιμᾷ τούτους ἰδιαίτερος ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ὡς προστάτας αὐτῆς, λόγῳ τῆς ὑπ' αὐτῶν εὐσεβοῦς ἐπιμελείας τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καὶ τῆς ἀνεγέρσεως πολλῶν καὶ μεγάλων ναῶν καὶ μοναστηρίων εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, οἱ σπουδαιότεροι τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Πανίερος Ναός τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ Βασιλικὴ τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ.

Συμφώνως πρὸς τὴν Ἱεροσολυμιτικὴν Ἀγιοταφικὴν τάξιν ἀφ' ἐσπέρας τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς, ἐγένετο Μέγας Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου κ.κ. Θεοφίλου καὶ συμμετεχόντων τῶν Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων, ἐφημερίων τοῦ ναοῦ τούτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων Ἀγιοταφικῶν Πατέρων.

Μετὰ τὸν Ἑσπερινόν, ἀκολουθοῦντες τὸ ἔθιμον, ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Ἀγιοταφῖται Πατέρες ἐκάθισαν εἰς τὸν ἐστρωμένον χῶρον, ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ναοῦ καὶ ἔλαβον τὰ κόλλυβα καὶ οἶνον μετὰ παξιμαδίου.

Τὴν ἐπομένην, κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, ἤρχισεν ὁ Ὅρθρος τὴν 6.30 π.μ., τὴν 8.00 π.μ. δὲ κατῆλθε διὰ τὰς Καταβασίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ὅστις ἐνδυθεὶς μανδύαν, προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, ἐν συνεχείᾳ δέ, ἐνδυθεὶς πλήρη Ἀρχιερατικὴν στολὴν, ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν ἄνευ συλλειτουργούντων Ἀρχιερέων μετὰ δὲ συλλειτουργούντων ἱερομονάχων Ἀγιοταφικῶν καὶ τινων ἱερέων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καὶ τῆς συνεργάτιδος αὐτοῦ κ. Ἀσπασίας Μίτση.

Εἰς τὴν κατανυκτικωτάτην ἅμα δὲ καὶ μεγαλοπρεπεστάτην λειτουργίαν ταύτην μετέσχε πολὺς εὐσεβῆς λαός ἐκ τῆς Ἁγίας Γῆς, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων χωρῶν, Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσίας καὶ Οὐκρανίας.

Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ συλλειτουργοὶ Αὐτοῦ, ἐνδεδυμένοι τὴν λειτουργικὴν στολὴν αὐτῶν καὶ οἱ λοιποὶ Ἀγιοταφῖται, Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς μετ' ἐγκολπίου καὶ σταυροῦ ἀντιστοιχῶς, τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων τὸ ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγίων καὶ τῶν κωδῶνων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως χαρμοσύνως κρουομένων, ἀνῆλθον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, διερχόμενοι διὰ τῆς θύρας τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, ἔνθα καὶ ἔλαβον ἕκαστος ὡς εὐλογίαν ἐκ τῆς ἐορτῆς τὸ ἀρτίδιον, τὸ ἡτοιμασμένον εἰς τὸν φούρνον τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, ἀνεπέμφθη δέησις καὶ ἐψάλη ὁ Πατριαρχικὸς Πολυχρονισμός. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ὑπεδέχθη πάντας τούς προσελθόντας δια τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐθέμην βοήθειαν ἐπί δυνατόν, ὑψωσα ἐκλεκτόν ἐκ τοῦ λαοῦ μου. Εὗρον Δαυΐδ τόν δοῦλον μου, ἐν ἐλαίῳ ἀγίῳ μου, ἔχρισα αὐτόν (ψαλ. 88/89, 20-21)». «Παρέσχον τήν βοήθειαν μου εἰς ἕνα ἄνθρωπον καί ἔκαμα αὐτόν δυνατόν, ἀνέδειξα αὐτόν ὡς τόν ἐκλεκτόν μου μεταξύ τοῦ λαοῦ μου. Εὗρον δηλαδή τόν δοῦλόν μου Δαυΐδ ὡς τόν κατάλληλον ἄνθρωπόν μου, μέ ἅγιον ἔλαιον ἔχρισα αὐτόν εἰς βασιλέα, λέγει ὁ ψαλμωδός».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί. Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μυστικῶς εὐφραίνεται σήμερον ἐπί τῆ μνήμῃ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης. Κατ'ἀξίαν δέ καί εὐφήμως γεραίρει τήν μνήμην τοῦ νέου τῆς Ἐκκλησίας Δαυΐδ, τοῦ ὑπό τοῦ θεοῦ ὑψωθέντος ἐκλεκτοῦ δούλου αὐτοῦ.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος ὑψώθη ὑπό τοῦ θεοῦ ὡς ἐκλεκτός δοῦλος αὐτοῦ καί ἐχρίσθη εἰς βασιλέα, διότι ἐδέχθη τήν γνῶσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὡς ἄλλος Παῦλος τήν τοῦ Ἀποστόλου κλήσιν, θεασάμενος ἐν οὐρανῷ τόν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἀναδεικνύει καί καθιερώνει τήν προσωπικότητα τοῦ Κωνσταντίνου ὡς Ἁγίου, θεοστέπτου βασιλέως καί ἰσαποστόλου εἶναι τό ἱστορικό γεγονός τῆς ἐξ ἀπιστίας, δηλονότι εἰδωλολατρείας εἰς πίστιν Χριστοῦ μεταθέσεως .ἦ, καλλίτερον εἶπεῖν, μετανοίας αὐτοῦ. Ἐπί πλέον δέ ἡ ὑπ'αὐτοῦ καί βεβαίως τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἁγίας Ἐλένης στήριξις τῆς μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἴδού τί λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Σέλας φαινότατον, κομήτης ἐσπερώτατος, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν θεότητος μετοχετευθεῖς, ἤχθης ἀγιάσαι λαόν καί πόλιν καί τύπον Σταυροῦ κατοπτεύσας, ἤκουσας ἐκεῖθεν: ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου. Ὅθεν δεξάμενος τήν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος, ἱερεὺς τέ χρισθεῖς καί βασιλεύς ἐλαίῳ, ἐστήριξας τήν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, Ὁρθοδόξων Ρωμαίων βασιλέων Πατήρ, πρέσβευε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Χάρις εἰς τόν Κωνσταντῖνον τό σωτηριῶδες φῶς τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καί ἐλευθερίας ἐπέλαμψεν ὡς «σέλας φαινότατον», δηλαδή ὡς φεγγοβολή εἰς τήν ἀπέραντον Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν. Ἀπόδειξις τούτου ἀποτελεῖ ἡ σύγκλησις τοπικῶν καί οἰκουμενικῶν συνόδων, ὡς τῶν ἐν Νικαίᾳ 318 θεοφόρων Πατέρων, τῶν συνελθόντων ἐκ τῶν περάτων τῆς Δυτικῆς καί Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας.

Τήν θεόπνευστον ταύτην ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐκθέτει ἐναργέστατα ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Χρεωστικῶς ἐκτελοῦμεν τήν μνήμην σου, Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, πάντων ἀνάκτων βάσις καί καύχημα. Φωτισθεῖς γάρ ἀκτίσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (τοῦ Χριστοῦ) πᾶσαν ἐφαίδρυνας τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τά συστήματα τῶν πιστῶν πανταχόθεν συνάξας ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, ἔνθα τῶν ἀσεβῶν ἐσβέσθη τό φρύαγμα καί αἰρετικῶν ἠσθένησαν γλῶσσαι καί ἐμωράνθησαν. Τῶν δέ Ὁρθοδόξων ὑψώθη τό στίφος, φανερωθείσης τῆς πίστεως. Ὅθεν ὑπ'αὐτῶν ἐδοξάσθη Ὁρθοδοξότατος καί πάντων βασιλέων ἐκηρύχθη Πατήρ, ὡς πρῶτος τήν ἀλουργίδα παρά θεοῦ κομισάμενος...». Ἴδού λοιπόν δια τί ὁ Κωνσταντῖνος θεωρεῖται ἡ βάσις καί τό καύχημα πάντων τῶν ἀνάκτων/τῶν βασιλέων, ἀλλά καί «Ρωμαίων ἡ δόξα».

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀναδεικνύεται ὁ πραγματικός μαθητής, ἀλλά καί μιμητής τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καγὼ Χριστοῦ», (Α' Κορ., 11,1). Τοῦτο δέ γίνεται φανερόν ἀπό τήν ὑπό τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀναπτυχθεῖσαν λόγῳ τέ καί ἔργῳ πολιτικῆν

θεωρίαν τῆς «Ρωμηοσύνης». Τό πνευματικόν δέ τοῦτο μέγεθος τῆς Ρωμηοσύνης ἔχει ὡς πηγὴν καί ἀφετηρίαν του τὴν χριστοκεντρικὴν τοῦ θεοῦ Λόγου καί Πατρός διδασκαλίαν τοῦ σοφοῦ Παύλου, κηρύσσοντος: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐνὶ Ἰουδαῖος, οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἐνὶ δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καί θήλυ. Πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Γαλ. 3,27-28).

Μέ ἄλλα λόγια τό Παύλειον Χριστοκεντρικόν κήρυγμα, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τό πρωτογενές καί κύριον συστατικόν τοῦ λόγου, τῆς αἰτίας τοῦ φανερωθέντος ἐν τῷ κόσμῳ θεανθρωπίνου θεσμοῦ τῆς πόλεως τοῦ θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας, μετοχεύεται εἰς τό πολιτειακόν σύστημα τῆς ὑπὸ τῶν θεοστέπτων βασιλέων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἀναληφθείσης διακυβερνήσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Τοῦ πνευματικοῦ τούτου μεγέθους τῆς Ρωμηοσύνης καί τοῦ πολιτειακοῦ συστήματος ὡς τρόπου ζωῆς καί οἰκουμενικῆς διακυβερνήσεως ἐν τῷ κατὰ Παῦλον, παραγομένῳ σχήματι τοῦ κόσμου τούτου, «παράγει γάρ τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου», (Α΄Κορ. 7,31), μέτοχοι καί κοινωνοί τυγχάνομεν καί ἡμεῖς οἱ ἐκ παντός γένους καί ἔθνους συναποτελοῦντες τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐν προκειμένῳ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί ἐν γένει τὴν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιαστικὴν πολιτείαν.

Ἡ ἀγία Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ὑπερβαλλόντως εὐεργετηθεῖσα καί εὐεργετουμένη ὑπὸ τῶν ἀγίων καί πατρῶνων αὐτῆς Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, πανηγυρικῶς ἐορτάζει τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην καί εὐγνωμόνως μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ βοᾷ καί λέγει: Διὰ μέν τόν Κωνσταντῖνον: «ἔδωκας φιλόανθρωπε τῷ εὐσεβεῖ σοῦ θεράποντι Σολομῶντος τὴν φρόνησιν, Δαυΐδ τὴν πραότητα καί τῶν ἀποστόλων τὴν ὀρθοδοξίαν, ὡς βασιλέων Βασιλεύς, κυριευόντων τε πάντων Κύριος. Διό Σοῦ τὴν φιλόανθρωπον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Διὰ δέ τὴν Ἁγίαν Ἑλένην: «Πόθῳ καί ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ κατεπειγομένη ἡ μήτηρ τοῦ γλυκυτάτου βλαστοῦ, σπεύδουσα ἀφίκετο ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σιών, εἰς τόν τόπον τόν Ἅγιον, ἐν ᾧ ἐσταυρώθη θέλων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τό σῶσαι ἡμᾶς. Ἐνθα τόν Σταυρόν ἀραμένη, χαίρουσα ἐκράυγαζε δόξα τῷ δωρησαμένῳ μοι ὄν ἡλπίζον». Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά τοιαύτην πνευματικὴν εὐφροσύνην, περί τὴν μεσημβρίαν, παρετέθη τράπεζα πρὸς σωματικὴν ὡσαύτως ἐνίσχυσιν, ἀναψυχὴν καί εὐφροσύνην. Εἰς ταύτην παρεκάθισεν ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτήριος Ἀθανασίου μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder